ЩО
ИВАНЪ

— НА —

ТАМТÔМЪ СВѢТѢ БАЧИВЪ.

НАПИСАВЪ
ЛЕВЪ ТРЕЩАКОВСКІЙ.

ШЕСТОЕ ИЗДАНІЕ.

КОЛОМЫЯ 1912.
ЧЕРЕНКАМИ и НАКЛАДОМЪ. М. БѢЛОУСА.

ЩО ИВАНЪ на тамтôмъ светѣ бачивъ.

Написавъ
ЛЕВЪ ТРЕЩАКОВСКІЙ.

СЕМОЕ ИСПРАВЛЕНЕ И ДОПОЛНЕНЕ ИЗДАНІЕ.

КОЛОМЫЯ, 1912.
Черенками и накладомъ Мих. Бѣлоуса.

Честнѝ читатели!

Бувъ то въ однôмъ селѣ славный піякъ, але его уже нема, бо вытверезився. Иванъ назимався, но якъ то до того прійшло, що корчму покинувъ, прошу послухайте.

Иванъ слюбовалъ цѣлковито ôтъ горѣлки встремезливôсть. — Но щожь? Поѣхавъ разъ до Львова, где всяки люди суть, и на все раду даютъ; — отже приѣхавши до Львова, хотѣвъ покрѣпитися, вступае до корчмы, и кажє шинкареви: Ахъ Іосьо! такъ менѣ нудно ледво дыхаю. Витайте гостеньки, мовитъ Іосьо, витайте! що я уже такъ давно васъ невидѣвъ? Сѣдайде! Сѣдайте! просимо дуже красно; чи дати вамъ гôркои? — Ахъ Іосьо, каже Иванъ, такъ ажъ пахне коло мене, навѣть въ ночи менѣ снится; но щожь, я разъ слюбовавъ ôтъ неи, уже ю не буду бôльше пити.

— Ну каже Іосьо; абожь то коньче священника слухати? Най ôнъ собѣ говоритъ здоровъ, его дѣло говорити, а ваше пити. А хесъ міръ! що то за піянство; котрои вамъ дати?

Иванъ: Нѣ, Іосьо, най уже буде якъ си хоче, хочу слова дотримати. — Тажь то Іосьо, якъ тŷ дяки въ церквѣ заспѣвали, свѣчки передъ святымъ престоломъ позапалювали, якъ въ звоны вдарили, священникъ выйшовъ до мене въ рызахъ съ святымъ крестомъ, то такъ якъ бымъ еще теперь то все видѣвъ. Я вырекъ слово, Богъ и люди дивилися и чули. Я уже того не зроблю, щобымъ знотъ горѣвку пивъ.

Іосьо: Герсте, чи я на тое не маю рады? Но то пійте аракъ; ôнъ далеко лучшій якъ тота горѣлка?

Иванъ: Аракъ? першій разъ чую я о якôмсь то араку; а не есть же то горѣлка?

Іосьо: Фе! где то горѣлка? то есть таке червоне, а горѣлка то бѣла; то не есть цѣлкомъ горѣлка.

Иванъ: Добре, дайте менѣ того араку.

Напивъ же ся Иванъ разъ, другій и третій араку, на тое надъѣхали другіи піяки, якъ ставъ Иванъ честовати, досыть сказати, одного вечера всѣ гроши що за ялôвку взявъ, пропили.

Не мôгъ Иванъ нахвалитися, Іосья якую на все мудру раду мае, но тая рада на зле ему выйшла.

Около пôлночи попращалися нашî піяки зъ Іосьомъ, посѣдали на фѣры, где конятамъ ажь шпѣгъ въ костехъ ôтъ студени застигъ, и поѣхали до дому.

На другій день довѣдався на нещастье о тôмъ священникъ, що у Іося дѣялося. Кличе Ивана, та каже, що страшно согрѣшивъ, бо то аракъ ничь инного не есть, лишь заправлена горѣлка, а коли хотѣвъ покрѣпитися, то мôгъ теплого пива напитися, або где теплои юшки, або доброи стравы зъѣсти, щобы его було мало що коштовало и розôгрѣло, а такъ и стратився, и Бога загнѣвавъ, и у Іося честь лишивъ.

Иванъ зачавъ перепрашати и обѣцювати, що покаеся, що поправится; але тое все дармо було, бо Иванъ знова такъ аракомъ розпився, що кôнця-мѣры тому не було. Що то клопоту, що нещастья ôнъ на себе стягнувъ, тяжко выповысти. Такъ разъ якъ пяный до дому ѣхавъ, загубивъ цѣлый чересъ съ грôшми. Разъ коли въ корчмѣ забавлявся, фѣру якъ звыкле коло корчмы поставивъ, злодѣй прійшовъ и конѣ укравъ. Купивъ собѣ Иванъ снова конѣ и вôзъ, ѣхавъ пяный упавъ зъ воза, конѣ его переѣхали, тай руку ему зломили. — Що

то ôнъ шапокъ, що ôнъ рѣчей не нагубився, кôлько то ôнъ возôвъ не порозрывавъ, бо або о фѣру або о дерево зачепивъ, або въ рôвъ заѣхавъ. Приѣхавши пяный до дому, що то ôнъ жѣнки та дѣтей ненабився, а приключку до того всегда знайшовъ. Були ворота отворенî, бивъ жену, чому не замкненî; були замкненî, бивъ, чому не отворенî. — Свѣтилося, бивъ, чому свѣтла не загасила, було темно, бивъ, чому не свѣтится. — Никто изъ слугъ не мôгъ у него удержатися, бо ани стравы, ани платнѣ, ани ладу тамъ не було, всюда утрата, тай утрата. — А що на здоровлю Иванъ, потерпѣвъ? Очи у него всегда були пôдбитî, тварь покервавлена, бо ино напився, сейчасъ людей зачѣпавъ, а зъ зачѣпки приходило звычайно до бôйки. Певно есть, що ôнъ тôлько волося на головѣ не мавъ що букôвъ набрався. Били его піяки, били жовнѣры. били его жиды; нарештѣ якъ не ставало за що пити, зачавъ чуже красти, за що его ловили, до темницѣ всаджали и тамъ немилосердно такожъ били. Словомъ, якъ бы такъ еще довше було потревало, бувъ бы певно Иванъ ажь на смерть запився, если бы Божа сила не була ему тое запретила.

Одного разу, въ осени коли дуже аракомъ бувъ залявся, розумъ ôтъ него ôтступивъ, выйшовъ на улицю, хотѣвъ на фѣру сѣсти, но не мôгъ ю знайти, хотяй не далеко стояла: въ кôнци зачавъ на муръ драпатися тай кричати; вьо гаракъ вьо! вьо гаракъ вьо! батогомъ на около вывивае, будь то конѣ пôдганяе, драпаеся знов на муръ, и кричитъ вьо, тай вьо!

На тое надъѣжджаютъ люди съ того самого села, крестятся и кажутъ: що за бѣсъ по мурахъ ѣде? Приходятъ блисше, видятъ, а то, бодай счезъ, ôтъ него, та жежь то нашъ сосѣдъ Иванъ! Взяли Ивана, высадили на его власный вôзъ, тай за собою конѣ нагнали.

Оглянувсь пару разôвъ по за себе видятъ, що вôзъ зъ заду ѣде, тай собѣ байдуже, бай бардзо. — Недалеко дому мали еще кавалокъ черезъ лѣсъ ѣхати; тымчасомъ конѣ въ лѣсѣ зачепили, вôзъ вывернули, Иванъ зъ воза вылетѣвъ въ хащу, вôзъ розôрвався, а конѣ съ передомъ до дому пôгнали. — Люди еще передъ селомъ казали: ой Иванище було бы до теперь ся еще по мурахъ драпало, а такъ дома переночуе.

Въ дома не було то ничь дивного, що

господаря нема, бо неразъ до дня господарь приѣхали, тай и теперь такъ сталося.

Конѣ приѣхавши, бачили що ворота отворенî, заѣхали на подвôрье, та на гумно, стали собѣ за вѣтромъ коло оборога, тай зачали ѣсти сѣно.

Додня поставали домашнî, господяря еще нема, фѣры нема: ажь ту выйшовъ потому хлопецъ худобѣ сѣна давати, дивится, а конѣ стоятъ за оборогомъ съ передомъ. — Починае кричати; на тое выбѣгае газдыня, тай дальше рада въ раду збираются въ дорогу господаря шукати.

Уже зачало троха днѣти! они идутъ ничь не надыбаютъ; ажь тутъ недалеко лѣса видятъ, що щось чорного противъ нихъ иде тай иде; приходятъ блисше, а то Иванъ тягне задъ съ драбинами, змученый ажь сопитъ, обкервавленый, ба дивлятся, та-жежь то ôнъ гдесь кавалокъ носа загубивъ.

Иванъ зачавъ проклинати всѣхъ арендарôвъ, горѣлку, аракъ, корчмы и всѣхъ піякôвъ. Дѣти ôтобрали у него задъ ôтъ воза, самî тягнутъ, а якъ прійшли коло креста, клякае коло него Иванъ, здоймае шапку, бье поклоны, цѣлуе землю тай присягае, що бôльше не тôлько

що не буде пити, но араку тай горѣлки и до рукъ уже не возьме. — Прійшли до дому; Иванъ умывся, полежавъ пару недѣль, закимъ выгоився, давъ на службу Божу, щобы ему Богъ грѣхи ôтпустивъ, высповѣдався, и дивѣтся мои люди, якій зъ него газда зробився, якихъ мало теперь въ селѣ.

Но якже то до того прійшло, що Иванъ покаявся? То послухаймо оповѣданя самого Ивана:

Якъ я въ хащи вывернувся, казавъ Иванъ, то бувъ я такій пяный щомъ не мôгъ и пôднестися; а що менѣ спати хотѣлося, заснувъ я такой на томъ самомъ мѣстци. — Въ тôмъ мавъ я сонъ, ахъ! якій страшный сонъ; — ахъ! якъ собѣ на него теперь припôмну, то менѣ волосье въ гору встае.

Ото снилося менѣ, що я умеръ и сейчасъ прійшли до мене два ангелы бѣлû, якъ якій снѣгъ, а такій блескъ коло себе розсѣвали, що свѣтило на около. Казали менѣ тіи ангелы: человѣче! розгнѣвавесь Бога дуже твоими великими грѣхами; бувъ-есь злый христіянинъ, злый мужъ, злый господарь, злый сосѣда. Уже перше хотѣвъ тя Богъ спрятати, но якъ ты учинивъ шлюбъ тверезости, позволивъ

тобѣ Господь еще троха на tôмъ свѣтѣ жити, чекаю на твое покаянье. но на дармо. Розпився ты знову и розгнѣвавъ-есь Господа безъ мѣры. Теперь уже Боже милосердіе вычерпане. Его справедливôсть тебе кличе: ходи, вставай на судъ и зложи рахунокъ изъ твого цѣлого житя.

Я начавъ проситися, благати и молити, щобы менѣ хоть одинъ рôкъ позволили еще на семъ свѣтѣ жити; начався я дуже трясти, бо знавъ я, що ничь доброго на тамтôмъ свѣтѣ надѣятися не маю; знавъ я що, мало такого дня не было, где бымъ бувъ тверезый; все що въ часѣ піянства чинивъ я, стало менѣ теперь на гадцѣ.

Но тутъ ничь не помогло, бо якъ тôлько сказали ангелы другій разъ ходи, то сейчасъ мене якась невидима сила ухопила, и за ангелами несла. — Неслажь мене, несла, уже земля наша здавалася менѣ бути тôлько такъ велика якъ колесо у воза, потôмъ така якъ яблоко, а потому такъ мала, якъ зерно маку, що ю и розпôзнати годѣ було. Богато а богато тысячей звѣздъ мы за собою полишили, то малыхъ, то великихъ, бѣлыхъ, червоныхъ, та всякихъ; далѣй солнце и

звѣзды и солнцѣвъ много; потôмъ було темно, черезъ тую темноту летѣлисьмо летѣли, ажь тутъ нагло свѣтлость насъ огорнула; прекрасне пѣніе далося чути, видѣвъ я тутъ много ангелôвъ, святыхъ навѣть где котрыхъ изъ знаемыхъ менѣ померших: видѣвъ я, якъ множество ангелôвъ то приходило то ôтходило, а всѣ бѣлй якъ снѣгъ, тай свѣтили якъ звѣзды. Ахъ якъ же дуже пріятно менѣ зробилося, а щобымъ хотѣвъ тое все розсказати, якъ менѣ тамъ було, не можна, бо тое на тôмъ свѣтѣ ани видѣне ани чуванье, ани гаданье не може бути, була то щастливôсть небесна. Въ серединѣ була свѣтлôсть, найперше розмаитая, такъ якъ у дуги, а потôмъ бѣла а такъ велика, що мои грѣшніи очи не могли на тое ѐсоглядати; я почувъ, що вже близко Господа стою. — Хотѣвъ я блисше приступити, но заразъ зайшовъ менѣ ангелъ дорогу, поставивъ мечъ огнистый передъ мене, и сказавъ! Стой грѣшнику! не для тебе тутъ есть мѣстце! Страхъ неописаный мову менѣ ôтойнивъ. бомъ почувъ що лихо со мною буде. Заразъ казавъ Господь ангеламъ принести книгу; принесли, отворили и начали ангелы читати ôтъ першого листка до

послѣдного, ôтъ першои стежки до последнои. Читаючи, були тамъ все пописано, гетъ все, щомъ еще яко хлопецъ доброго або злого помысливъ, говоривъ або учинивъ. Все добре, було золотыми, а зле чорными буквами написано. — Ахъ маложь тамъ, дуже мало золотомъ писано було, тôлько гдесь-нигдесь щось и то, що якъ я еще малый бувъ, ишовъ я разъ дорогою а на дорозѣ бувъ хробачокъ, я его не здоптавъ, но переступивъ, уже тое тамъ золотомъ записанымъ було. — Разъ ишовъ я черезъ чужій садъ, грушочка лежала на стежцѣ, я ю пôднесъ тай сховавъ, и тое тамъ также чорнымъ було записане. Стовкъ я разъ флящину, якъ мене мати посылала до корчмы по горѣлку, а мати за тое хотѣла мене поковтати, а я ударивъ маму по руцѣ, то и тое було записане чорнымъ атраментомъ та еще и пôдкрыслено червонымъ олôвцемъ. Разъ завели мене тато до церкви, а я мѣсто бути на науцѣ, выйшовъ зъ церкви и пôйшовъ съ другими хлопцями на цментаръ, та коли правилася Служба Божа, а я вылѣзъ на тую стару липу, що стоитъ еще коло дзвôницѣ, та ставъ выбирати зъ гнѣзда маленьки воробцѣ, а воробчиха не цвѣрин-

кала надъ моею головою нѣ, гей мама за своею умершою дитиною, та и то въ тôй книжцѣ було записанымъ, а до того еще пôдкрыслено огнистою фарбою, що видно було якъ дымилася. Такъ ангелы все читали ôтъ початку ажь до кôнця, ничь а ничь не опускали. Потому якъ все прочитали тай книгу замкнули, а лôскôтъ пôйшовъ страшный.

По тôмъ страшно загремѣло, ажь теперь менѣ ся еще той грôмъ въ ухахъ ôтбивае; охъ! морозъ по менѣ иде, якъ страшно; бувъ те голосъ гнѣва Божого.

Тогда сказавъ до мене Господь: грѣшнику! некаяннику! дивинося, щось ты злого наробивъ!? Суди и осуди самъ себе.

На тое приступивъ якійсь иншій ангелъ, менѣ здавалося, же то бувъ мôй ангелъ хранитель. Той ангелъ хранитель зачавъ за мною у Господа милосердія просити, благати, але противъ него ставъ и другій якійсь духъ, и зачавъ мя оскаржати. На все, що першій ангелъ мовивъ, той другій ôтповѣдавъ, щобы мене погубити. —

Такъ казавъ першій ангелъ: а его до піятики намовляли товаришû; другій ôтповѣвъ: а чи его священники ôтъ піятики не ôтмавляли? Першій казавъ: а

его силовали; другій мовивъ: мавъ ôнъ свôй розумъ и мавъ волю, клѣщами его не тягнули. Першій ангелъ; его отецъ та мати зъ маленькости до горѣлки заправляли. Тутъ щось такъ страшно застогнало, мовь тôй вôлъ пôдъ ножемъ рѣзника, я ся обернувъ, бувъ то голосъ небôщикôвъ моего тата та мамы, котри далеко, дуже далеко такіи сухіи, та чорнѝ якъ уголь стояли. Другій мовивъ: а коли они свои дѣти за молоду до горѣлки заправляли, то най и за свои дѣти теперь ôтповѣдають. Мене за сердце стиснуко коли я увидѣвъ тата та маму, що то уже передъ сорокъ лѣтами померли, а мучатся и мучатся. Менѣ прійшли на гадку слова нашого священника, що я разъ чувъ въ церквѣ, що праведникамъ буде рай, а грѣшникамъ вѣчна мука.

Дався сновь чути зъ далека страшный стонъ, гей-бы зъ пôдъ землѣ; я оглянувся, а то моя мама руки заломила, та така страшна, така темна, гей тота тѣнь въ ночи ôтъ мѣсяця; було чути якись слова и плачь, але я того ничь а ничь не розумѣвъ, лишь жаль мене стиснувъ за сердце, та здавалося менѣ, що діяволы мордують мою маму и тата, що

наливаютъ ихъ огненною горѣлкою; я вдивився лѣпше; а то таки направду такъ було. Великимъ черпакомъ, гей-бы дôйницею, заливали чорты палящоюся горѣлкою моихъ родичôвъ, та що лишь залютъ, а зъ маминого та татового рота не бухне огонь нѣ, якъ бы зъ печи, коли жѣнка на хлѣбъ розпалитъ.

Тревало то якійсь часъ, що мôй ангелъ хранитель хотѣвъ мене конечно боронити, але той злый духъ знавъ всѣ мои грѣхи, и на мою погибель всегда говоривъ. На послѣдокъ каже сатана: ото есть вага, поставмо на вагу всѣ его добрû и злû дѣла, а если добрû хоть троха важити будутъ, я ôтъ него ôтступлю. — Тутъ сказавъ Господь важити. Духъ неприязный мовивъ: спробуймо на самперêдъ вагу; и взявъ дуже маленькій кусничокъ моего волося, такій маленькій, що ледви его очима дозрѣти было можна, кинувъ на вагу и заразъ вага спустилася. — Здмухнувши той кусничокъ волося, най же важутъ, сказавъ. — Теперь взявъ ангелъ зъ книжки всѣ добрû дѣла выберати, а злый духъ зновъ всѣ злû. — Покимъ бувъ еще паробкомъ, то еще яко тако было, но ôтъ того то часу якъ я ставъ господаремъ, зачалася вага на

лиху сторону переважовати, та чимъ разъ бôльше та бôльше ажь нарештѣ якъ прійшло на той несщастливый аракъ, то вже со всемъ на долину упала.

Тутъ дався чути голосъ: нужденнику! окаяннику! дивинося, щось злого наробивъ, бôльше якъ волося на головѣ. Суди же и осудися самъ! – Велика тишина настала, а менѣ уже, не знаю, якъ зробилося, не смѣвъ я рота отворити, тымъ меньше милосердія просити, знавъ бо я добре, щомъ на кару заслуживъ.— Дальше обôзвавъ ся Господь; грѣшнику! кôлько то ты разôвъ смѣявся, якъ тя сященники напоминали; ты казавъ: я священника науки не потребую, я самъ свôй розумъ маю; кôлькожь то ты разôвъ въ сповѣдяхъ обѣцявъ що ся покаешъ, а потому тымъ бôльше еще грѣшивъ. — Накажу тя въ бездну втрутити, будешъ ся о звѣзды розбивати такъ, якъ куля зъ горы кинена о землю розбиваеся, и мусишъ всю тую горѣлку, щось за житя пивъ, теперь наразъ знову выпити ажь до послѣдной капли, передъ кôнцемъ скупаешся, послѣдна капля тебе розсадитъ, твое тѣло на всѣ стороны свѣта порохомъ рознесе, а твоя душа въ безоднию пекельну полетитъ.

Коли такій засудъ видавъ на мене Господь Богъ, прійшла передъ тронъ, на котрôмъ сидѣвъ Судія всѣхъ судіивъ, якась дуже ясна постать въ женьскôмъ убраню, а лице ей свѣтило такъ, якбы собрати всѣ солнця, мѣсяць и всѣ звѣзды до купи, та еще бы не було такого свѣтла. Тая постать, здаеся, була то Мати Божа, бо въ округъ неи стояла тьма тьменна ясныхъ духôвъ то съ двома то съ чотырома крилами, а на передѣ всѣхъ стоявъ огромный, ясный ангелъ съ великимъ огнистымъ мечемъ. Святî, що були при тронѣ Господа, похилили свои головы, а постать женщины приближилася до самого трону, та стала благати такимъ чистимъ, та такимъ солодкимъ голосомъ милосердія для мене, що менѣ ажь слезы ронули зъ очей. Но Господь сказавъ: Мати моя наймилѣйша! судъ мой праведный есть, якъ заслуживъ, таку мае заплату!.. И въ той хвилѣ все зникло.

Чорно та горячо зробилося менѣ передъ очима, я учувъ, що якійсь духъ мене ухопивъ, зъ неба струтивъ, тай и самъ до мене учепився.

Охъ! якъ Господь сказавъ, та такъ и сталося; я летѣвъ та летѣвъ, сумъ

суменный якъ швидко и нагло; перелетѣвши до першои звѣзды, якъ не трѣсну о туюже ĝоловою, то ажь ôтбився до другои. Въ тôмъ духъ мене опустивъ и зберавъ щось по звѣздѣ въ коробку; я помѣркововавъ, що то горѣлка була зъ того дня, коли я першій разъ упився. Догонивъ же мене той нечистый духъ, и залявъ мене снова тою самою горѣлкою. Зновъ трѣснувъ я о другу звѣзду головою такъ, що довго менѣ свѣчки въ очахъ стояли, а духъ зôскочивъ зъ мене, позбиравъ, и на ново мене залявъ. — Охъ! Боже, Боже! Що за огонь паливъ мене съ тои заливки!.... жаръ, та жаръ.

Якъ дѣялося на першой, другой звѣздѣ, такъ дѣялося на третой, четвертой, пятой и т. д. Завсегда розбивався я, духъ мене заливавъ, тѣло мое надувалося, та надувало, наконецъ ôтъ множества голѣлки такъ дуже напучнявѣло, почувъ я бôль невиносимый, который за кождымъ ударомъ чимъ разъ ĝорше побôльшався, а тѣло мое такъ розтягнулося, що гей паутина було тоненьке. — Если бы десять бочокъ великихъ до купы взяти, не були бы такъ великî, якъ мôй живôтъ розрôсся. Певно кождый зъ

васъ погадае, що той бôль бувъ великій, но не зрôвнати до того болю, который я учувъ, якъ аракомъ зачали мене заливати. Ахъ Господи! застогнавъ я, окôнчи мой боль! Непоможе ничь, сказавъ духъ, бо судъ Божій муситъ ажь на волосъ исполнити, мусишь ся еще скупати. Покись живъ, було тогда покаятися, то що инше, тогда можна було еще тебе ратовати, а теперь уже все пропало.

Заразъ потомъ учувъ я страшенный плачь, зойкъ, крикъ, и побачивъ я нѣбы звѣзду, нѣбы воду, щось дуже синого. Ото твоя купель, сказавъ духъ. Я познавъ, що то вода палящася, но то не водиця була; ахъ щожь бы я бувъ давъ за одну каплю воды, абы кто на языкъ менѣ пустивъ, бо онъ гетъ со всемъ спалився. Зъ близка придивляючися той водѣ, увидѣвъ я, що то цѣле дуже велике море изъ самои горѣлки, котора пламенемъ синымъ горѣла.

Було тамъ много купальникôвъ, що въ тôмъ огню плавали; я пôзнавъ що то люди Линовецки, которî такій страшный зойкъ чинили; мали бо и чого кричати, бо ажь на уголь згорѣли. Тутъ давъ менѣ Богъ видѣти, що они, хоть такъ почорнѣли, однакожь хоть бы и тысяща

лѣтъ горѣлки, николи бы не погорѣли. Такъ и я впавъ въ тую купель. Було тамъ такожь инныхъ людей много; такъ видѣвъ я тамъ самыхъ піяко̂въ изъ Львова, Бережанъ, Стрыя, Станиславова. Богородчанъ, Тысьменици, Толмача, Городенки, Тернополя, Чорткова, Садагуры, Жолкви, Золочева, Перемышля, Городка, Ярославя, а навѣтъ изъ самои Коломыѣ. Щожь то они менѣ не нарозсказовалися, а всѣ вздыхали, кобы ино ихъ кревнŷ не прійшли въ тую купель.

Упавши уже въ той окро̂пъ, не до сить що изъ верху мене пекло и смажило, але и въ серединѣ горѣлка имилася. Якъ я падавъ уже на дно, ахъ якже звольна, якъ помало, думавъ я, що много лѣтъ тое тревало. Выпавши на другу сторону звѣзды, залявъ мене духъ послѣдными каплями араку съ той ночи, колимся на муръ драпавъ. — Почувъ я, що не вытримаю, а якъ бы мене що торкнуло, найменьшими порошками розлечуся.

Якъ я перечувавъ, та такъ то и сталося; бо якъ я летѣвъ въ бездну, заступила менѣ дорогу одна звѣзда, була она со всемъ округла, о̂тъ каменя твердща,

свѣтила ясно, и мала на собѣ скалу такъ высоку, якой въ горахъ не видати.

Летячи якъ не удару въ тую скалу собою, та такъ розпукъ ся я зъ великимъ громомъ, шумомъ и трескомъ, тѣло мое розлетѣлося, а я — пробудився.

Господи! Слава Тобѣ най буде ôтъ вѣка во вѣкъ ôтъ всѣхъ и вся!

Пôтъ выступивъ на мене горячій: найперше щомъ учувъ, то бувъ страшный бôль по тѣлѣ; ба протираю я очи, бо самъ собѣ не вѣрю, але то нячь не помогло, таки чую я бôль, и що зъ мене плыла кровь.

Задумався я, зъ-ôтки бы тутъ кровь взялася, пробувавъ я пôднестися, обернувся я, и заразъ менѣ розсвѣтилося въ головѣ, ôтки бôль тай кровь взялася.

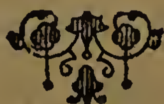
Лихо хотѣло, що лѣсный выйшовъ рано до лѣса, щобы его дозирати; случай наднѣсъ заяця которого лѣсный узрѣвъ, але що я въ хащахъ лежавъ, не мôгъ мене побачити, стрѣливъ тай на двохъ стрѣливъ, бо забивъ заяця, и где-котрî зерна шроту впали просто въ мое тѣло, скалѣчили мене, одно трафило въ конецъ носа, и урвало его кавалокъ.

Лѣсный перепудився не мало, якъ побачивъ, що сталося и що мене кровь обляла, бо гадавъ, що мене уже забивъ; но я началъ ему казати: ничь не шкодитъ, вы ничь не виннî, виджу я въ тôмъ кару Божу, я на гôрше заслуживъ. Богъ за мало мене карае, все то аракъ наробивъ, най на вѣки пропаде; но то менѣ дуже встыдно, що безъ носа менѣ ходити, якже брыдко, якъ огидно теперь менѣ на свѣтѣ жити; поки житя, буду тямивъ, що я нынѣ досвѣдчивъ.

Потôмъ попращавшись съ лѣснымъ пôйшовъ я дорою до дому, знайшовъ я на дорозѣ задъ мого воза, и тамъ я съ моими за лѣсомъ здыбався.

Такъ росказовавъ Иванъ, решту все знаете милî читателѣ. — Той сонъ такъ ему въ память вбився, и такъ его судъ Божій страхомъ наповнивъ, що кождого, кого здыбле, перестерегае, проситъ, лае, абы не забувався; бо мовитъ: тяжка есть рука Божа, а страшный есть его судъ.

Тымъ способомъ не одного уже піяка навернувъ, и тутъ то повѣсти конецъ.

Повѣстку тую написавъ покойный а много заслуженый отецъ Левъ Трещаковскій еще въ роцѣ 1848. Ôнъ першій старався бувъ отверезити нарôдъ и всѣми силами свои сочиненія въ тôмъ дусѣ писанî, межи народъ розпространити.

Въ роцѣ 1865 просивъ насъ покойникъ, щобысьмо тую брошурку о скôлько можна частѣйше печатати и ей межи народъ розпіяченый розпространяли.

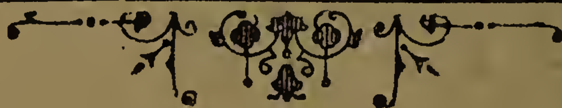
Кромѣ той брошурки и „Села Липовицѣ“ есть еще много его писемъ въ нашихъ рукахъ, нигде еще не печатаныхъ, но въ нынѣшныхъ для Русинôвъ незавидныхъ часахъ, они не могутъ бути изданî. Богъ позволитъ, що прійде колись часъ и на нихъ.

Михаилъ Бѣлоусъ,
издатель.

ТÔЛЬКО

въ печатнѣ М. Бѣлоуса

въ Коломыѣ
всегда можна получити

отъ 1 кр. ажь до 1 злр.

найкрасшû
найтаньшû
и найвеселѣйшû

КНИЖОЧКИ

для забавы, розвеселенія, спѣву,
науки, лѣченя и молитвы.

Новый списъ книжочокъ дôстае
кождый
ДАРОМЪ.

